

Excalibur i österled

Tidigt i våras beslöt en dryg handfull entusiastiska bröder att genomföra en våghalsig, ehuru fredlig, vikingafärd till vårt östra grannland och dess loge Kronos, för att därstädes utbyta såväl insikter som åsikter om druidiska och andra ting.

Men ack, det gick som med tio små negerpojkar, av de sex Excaliburbröderna återstod med tiden två. Men dessa två lät sig inte hejdas, kvantitet fick i stället uppvägas av kvalitet, och söndagen den 4 oktober anträdde färden, inte med röde Viking, men väl med vita Silja. Och prövningarna lät inte vänta på sig, att efter drygt sex timmars bussresa genomleva en buffé med nära 100 rätter och mjödet (nåja, vinet då) flödande ur de ymnighetshorn som numera kallas kranar, krävde minsann en vikings armar likaväl som tarmar. Efter genomliden natt med värmegrader långt över det egna sovgemakets, väntade nästa prövning – buffén hade, liksom en gång Särimmer – återuppstått, denna gång i frukostform.

Sålunda styrkta intog de tappra Excaliburéerna Helsingfors i strålande solsken, och stormade fram längs gator och gränder i väntan på aftenens drabbning med Kronos bröder. Men inte ens Siljalines frukostbuffé varade i evighet, refill anskaffades i hamnens saluhall.

Äntligen kom ögonblicket då vi skulle stå öga mot öga med våra ostliga bröder i Kronos, hur skulle drabbningen avlöpa? Lokalen visade sig helt ståndsmässig, Svenska Klubbens gamla ärevördiga och vackra hus, där marschallerna välkomnade oss. Och nog fick vi ett varmt mottagande! Redan efter någon minut kändes alla som, just det - bröder. Och språket? Jodå, tvåspråkigheten var väl utbredd. Och minsann, en broder var tämligen nyinflyttad svensk och kunde inte heller finska (om han inte sade så av ren artighet).

När alla fått sitt grundläggande behov av mjöd o dylikt tillgodosett inträdde kämparna i Valhall - Lunden. Att uppleva såväl druidstämma som eubatmöte på finska var en ny erfarenhet, värdarna hade vänligheten att upprepa vissa saker på svenska. Öppnings- och slutsångerna hade översatts och sjöngs nu enligt uppgift för första gången på finska.

Den nektar och ambrosia som bestods överträffade även våra högt ställda förväntningar. Och såväl efterloge som efterefterloge förflöt som efterloger plägar, i fullständig e f e. Det gamla talesättet "Öst är öst och väst är väst, och aldrig mötas de två" dömdes enhälligt ut och ersattes med ömsesidiga löften om återseenden på respektive orter. Efter broderligt farväl skingrades så trupperna för att avnjuta sin dygnsvila.

Dagen efter kvällen före, efter strapatsfyllda upptäcktsfärder i stadens omgivelser via spårvagn, anträdde så hemfärden, denna gång med hjälp av stora fåglar av metall. I deras innanmäte kunde förvisso ingen buffé stilla ens kulinariska begär. Men det är ju en helt annan historia....

(2015)

Uno Axelsson
Sven-Olof Kall